

A jiný, zřejmě dávno bez jména
a smutný jako ocas psa,
co ztratil pána,
promluvil tak, že dům se sesouval,
a vždycky přesně o vzlyk:
přátelé opuštěnci,
jsme svázáni jen tkaničkami bot
a ty se ještě někdy zasukují.
Přátelé bot, koktal,
nedejme si šlapat po neštěstí!
Máme jen to a kdopak nám je vezme
laskavě do rukou jak osud?
Tedy kdo,
vy v hrsti?

Jíst, pít a spát
jsou naše dějiny.
A potom vratný pohyb útrov.
A hololezení
vstříc břichům jalovým.
Slyším už kroky, jež nám stejně
zatlačí hlavy pod zem.

Vývolavač dávno odešel.
Zástup zapolykal
a bylo to
jako kapot v prázdné, temné sluji,
v uchu Toho,

co je bez viny.

(Mikulášek,
Oldřich: Ortely a milosti, SNKLU, Praha 1963)